ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

24. června 2004 *

Ve věci C-278/02,

jejímž předmětem je žádost Berufungssenat I der Region Linz bei der Finanzlandesdirektion für Oberösterreich (Rakousko) zaslaná Soudnímu dvoru na základě článku 234 ES směřující k získání, ve sporu probíhajícím před tímto soudem, zahájeném

Herbert Handlbauer GmbH,

rozhodnutí o předběžné otázce týkající se výkladu čl. 3 odst. 1 nařízení Rady (ES, Euratom) č. 2988/95 ze dne 18. prosince 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství (Úř. věst. L 312, s. 1),

* Jednací jazyk: němčina.

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení C. W. A. Timmermans, předseda senátu, J. N. Cunha Rodrigues, J.-P. Puissochet a R. Schintgen (zpravodaj) a N. Colneric, soudci,

generální advokát: A. Tizzano,
vedoucí soudní kanceláře: M. Múgica Arzamendi, vrchní rada,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za Herbert Handlbauer GmbH L. Haringsem, Rechtsanwalt,

— za rakouskou vládu H. Dossim, jako zmocněncem,

— za Komisi Evropských společenství G. Braunem a M. Niejahrem, jako zmocněnci,

s přihlédnutím ke zprávě k jednání,

po vyslechnutí ústních vyjádření Herbert Handlbauer GmbH, zastoupené L. Haringsem, rakouské vlády zastoupené H. Bauerem a H. Schauerem, jako

zmocněnci, vlády Spojeného království, zastoupené K. Manjim, jako zmocněncem, ve spolupráci s T. Eickem, barrister, a Komise, zastoupené M. Niejahrem, na jednání konaném dne 4. listopadu 2003,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 15. ledna 2004,

vydává tento

Rozsudek

1 Usnesením ze dne 11. července 2002 došlým Kanceláři Soudního dvora dne 29. července 2002 položil Berufungssenat I der Region Linz bei der Finanzlandesdirektion für Oberösterreich na základě článku 234 ES dvě předběžné otázky týkající se výkladu čl. 3 odst. 1 nařízení Rady (ES, Euratom) č. 2988/95 ze dne 18. prosince 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství (Úř. věst. L 312, s. 1).

2 Tyto otázky byly vzneseny v rámci sporu mezi Herbert Handlbauer GmbH (dále jen „Handlbauer") a Zollamt Salzburg/Erstattungen (celní úřad v Salcburku/náhrady, dále jen „Zollamt") ohledně povinnosti vrácení zálohy na vývozní náhradu za zásilku hovězího masa poskytnuté v roce 1996.

Právní rámec

Právní úprava Společenství

Ochrana finančních zájmů Evropských společenství

3 Článek 1 nařízení č. 2988/95 stanoví:

„1. Pro účely ochrany finančních zájmů Evropských společenství se přijímají obecná pravidla týkající se stejnorodých kontrol a správních opatření a sankcí postihujících nesrovnalosti s ohledem na právo Společenství.

2. Nesrovnalostí se rozumí jakékoli porušení právního předpisu Společenství vyplývající z jednání nebo opomenutí hospodářského subjektu, v důsledku kterého je nebo by mohl být poškozen souhrnný rozpočet Společenství nebo rozpočty Společenstvím spravované, a to buď snížením nebo ztrátou příjmů z vlastních zdrojů vybíraných přímo ve prospěch Společenství, nebo formou oprávněného výdaje."

4 Podle článku 3 téhož nařízení:

„1. Promlčecí doba pro zahájení stíhání činí čtyři roky od okamžiku, kdy došlo k nesrovnalosti uvedené v čl. 1 odst. 1. Odvětvové předpisy mohou stanovit i kratší lhůtu, která však nesmí být kratší než tři roky.

V případě pokračujících nebo opakovaných nesrovnalostí běží promlčecí doba ode dne, ke kterému nesrovnalost skončila. V případě víceletých programů běží promlčecí doba v každém případě až do definitivního ukončení programu.

Promlčecí doba pro stíhání se přerušuje každým úkonem příslušného orgánu oznámeným dané osobě, který se týká vyšetřování nebo řízení o nesrovnalosti. Promlčecí doba začíná znovu běžet od provedení každého úkonu způsobujícího přerušení.

Promlčení však nastane nejpozději ke dni, v němž uplynula doba rovnající se dvojnásobku promlčecí doby, aniž příslušný orgán uložil sankci, s výjimkou případů, kdy bylo řízení podle čl. 6 odst. 1 pozastaveno.

2. Lhůta pro výkon rozhodnutí, na základě kterého byla uložena správní sankce, činí tři roky. Tato lhůta běží ode dne, kdy rozhodnutí nabude právní moci.

Přerušení a pozastavení se řídí odpovídajícími pravidly vnitrostátního práva.

3. Členské státy si ponechávají možnost uplatňovat delší lhůtu, než která je uvedena v odstavci 1 nebo odstavci 2."

5 Článek 4 nařízení č. 2988/95 upravuje odnětí neoprávněně získaných výhod následujícím způsobem:

„1. Každá nesrovnalost vede zpravidla k odnětí neoprávněně získané výhody:

— formou povinnosti zaplatit nebo nahradit dlužné nebo neoprávněně získané částky,

— úplným nebo částečným propadnutím jistoty poskytnuté na podporu žádosti o udělení výhody nebo při přijetí zálohy.

2. Použití opatření uvedených v odstavci 1 se omezuje na odnětí získané výhody s připočtením (je-li to stanoveno) úroků, které mohou být stanoveny paušálně.

3. Jednání, u nichž je prokazatelné, že jejich účelem je získání výhody v rozporu s cíli práva Společenství použitelného v daném případě umělým vytvořením podmínek vyžadovaných pro získání uvedené výhody, vedou k tomu, že se uvedená výhoda buď neudělí, nebo odejme.

4. Opatření uvedená v tomto článku nejsou považována za sankce."

6 Článek 5 téhož nařízení stanoví správní sankce, ke kterým mohou vést úmyslné nesrovnalosti nebo nesrovnalosti způsobené z nedbalosti, zejména zaplacení správní pokuty nebo úplné nebo částečné odnětí výhody.

7 Konečně článek 8 nařízení č. 2988/95 stanoví povinnost členských států přijmout kontrolní opatření nezbytná k zajištění správnosti operací týkajících se finančních zájmů Společenství s tím, že povaha a četnost kontrol a inspekcí na místě prováděných členskými státy a postup pro jejich provádění se v případě potřeby stanoví v odvětvových předpisech takovým způsobem, kterým by se zajistilo jednotné uplatňování těchto předpisů.

Režim vývozních náhrad pro zemědělské výrobky

8 Článek 11 odst. 1 nařízení Komise (EHS) č. 3665/87 ze dne 27. listopadu 1987, kterým se stanoví společná prováděcí pravidla k režimu vývozních náhrad pro zemědělské výrobky (Úř. věst. L 351, s. 1), ve znění nařízení Komise (ES) č. 2945/94 ze dne 2. prosince 1994 (Úř. věst. L 310, s. 57), stanoví:

„Pokud je zjištěno, že co se týče poskytnutí vývozní náhrady, vývozce požádal o náhradu vyšší, než je použitelná náhrada, je splatnou náhradou pro daný vývoz náhrada pro skutečný vývoz, snížená o částku odpovídající:

a) polovině rozdílu mezi požadovanou náhradou a náhradou použitelnou na skutečný vývoz;

b) [...]" *(neoficiální překlad)*

9 Podle odstavce 3 téhož článku:

„Aniž je dotčena povinnost zaplatit zápornou částku podle odst. 1 čtvrtého pododstavce, je příjemce povinen v případě neoprávněné výplaty náhrady vrátit neoprávněně získané částky – včetně každé sankce použitelné v souladu s odst. 1 prvním pododstavcem – a úroky vypočtené za období, které uplynulo mezi vyplacením a vrácením. [...]" *(neoficiální překlad)*

10 Krom toho nařízení Rady (EHS) č. 4045/89 ze dne 21. prosince 1989 o kontrole opatření tvořících součást systému financování záruční sekcí Evropského zemědělského orientačního a záručního fondu (EZOZF), prováděné členskými státy, a o zrušení směrnice 77/435/EHS (Úř. věst. L 388, s. 18) ve svém článku 2 stanoví povinnost členských států provádět ročně kontroly v určitém počtu podniků, které uskutečňují operace, na které se vztahuje tento systém financování. Tento počet je stanoven zejména v závislosti na významu podniku a ostatních rizikových faktorech.

Celní kodex Společenství

11 Článek 221 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. L 302, s. 1, dále jen „CKS"), stanoví:

„Jakmile je částka cla zaúčtována, musí být odpovídajícím postupem sdělena dlužníkovi."

12 Podle odstavce 3 téhož článku:

„Sdělení dlužníkovi nelze provést po uplynutí lhůty tří let ode dne vzniku celního dluhu. Avšak jestliže celní orgány nemohly určit přesnou částku cla dlužnou ze zákona následkem trestného činu, lze toto sdělení provést i po uplynutí zmíněné tříleté lhůty, pokud to platné předpisy dovolují."

Vnitrostátní právní úprava

13 Ausfuhrerstattungsgesetz (zákon o vývozních náhradách, BGBl. 1994/660, dále jen „AEG") ve svém článku 5 upravuje vrácení neoprávněně poskytnutých náhrad. I když přímo nestanoví promlčecí lhůtu pro takové vrácení, jeho čl. 1 odst. 5 odkazuje v tomto bodě na ustanovení použitelná v oblasti cel.

14 Článek 74 odst. 2 Zollrechts-Durchführungsgesetz (zákon provádějící celní právo, BGBl. I, 1998/13, dále jen „ZollR-DG"), ve znění použitelném v rozhodné době, v tomto ohledu stanoví:

„Promlčecí doba pro dovozní a vývozní clo činí tři roky od data vzniku dluhu. Pro dovozní a vývozní clo protiprávně nezaplacené činí tato doba deset let za podmínky, že celní orgány nemohou v návaznosti na finanční trestný čin, který může být stíhán pouze před soudem nebo senátem, určit nebo přesně určit dluh ve lhůtě tří let od

jeho vzniku. Pro ostatní peněžitá plnění je promlčecí doba stanovena v souladu s obecnými ustanoveními v oblasti cel."

Spor v původním řízení a předběžné otázky

15 Dne 3. září 1996 Handlbauer vyvezla do Maďarska zásilku 958 kusů mraženého hovězího masa o celkové hmotnosti 19 912, 36 kg. Pro tuto operaci obdržela dne 24. září 1996 zálohu na náhradu ve výši 202 769 ATS. Jistota poskytnutá pro tuto zálohu byla uvolněna dne 12. prosince 1996.

16 Dne 20. prosince 1999 byla Handlbauer informována, že oddělení vnější kontroly a kontroly podniků Hauptzollamt (hlavní celní úřad) Linz (Rakousko) hodlá provést kontrolu vývozů v roce 1996 v oblasti organizace trhů s hovězím a vepřovým masem. Z postupujícího usnesení vyplývá, že Handlbauer byla zahrnuta mezi podniky, které měly být kontrolovány na základě nařízení č. 4045/89, neboť již při vývozech v roce 1995 došlo k několika nesrovnalostem.

17 V průběhu kontrol provedených v roce 2000 bylo zjištěno, že v četných případech nebylo prokázáno, že maso vyvezené v roce 1996 pocházelo ze Společenství.

18 V důsledku toho Zollamt rozhodnutím ze dne 20. ledna 2001 požadoval na Handlbauer na základě ustanovení článku 5 AEG a čl. 11 odst. 3 nařízení č. 3665/87 vrácení zálohy na náhradu a uložil jí na základě čl. 11 odst. 1 písm. a) téhož nařízení sankci ve výši 101 384 ATS.

19 Poté, co bylo zamítnuto odvolání proti tomuto rozhodnutí ve správním řízení, podala Handlbauer žalobu k postupujícímu soudu, ve které se dovolávala uplynutí tříleté promlčecí lhůty, která je stanovena v čl. 221 odst. 3 CKS i v čl. 74 odst. 2 ZollR-DG. Nařízení č. 2988/95 na této situaci nic nezměnilo, neboť je pouze obecnou právní úpravou pro členské státy, která nemůže mít přímo nepříznivé účinky pro jednotlivce a ani nemůže představovat právní základ pro sankce.

20 Podle Handlbauer začala promlčecí doba běžet dne 24. září 1996, dnem poskytnutí vývozní náhrady, nebo dne 12. prosince 1996, dnem uvolnění jistoty. O vrácení této náhrady a odpovídající sankci bylo však rozhodnuto dne 20. ledna 2001.

21 Ve své odpovědi se Zollamt odvolává na čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95, který je přímo použitelný a stanoví čtyřletou promlčecí lhůtu, která může být přerušena kontrolami, jako v případě těch, které byly provedeny u Handlbauer.

22 Za těchto podmínek Berufungssenat I der Region Linz bei der Finanzlandesdirektion für Oberösterreich rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Je v případě nesrovnalostí nařízení [...] č. 2988/95 [...] přímo použitelné v členských státech, zejména v oblasti organizace trhu (vývozní náhrada)?

Je čl. 3 odst. 1 výše zmíněného nařízení, který stanoví čtyřletou promlčecí lhůtu pro zahájení stíhání nesrovnalostí, přímo použitelný celními orgány členských států?

2) Je oznámení celní kontroly podniku jeho řídícím pracovníkům úkonem, který se týká vyšetřování nebo řízení o nesrovnalosti, který přerušuje čtyřletou promlčecí lhůtu stanovenou v čl. 3 odst. 1 výše zmíněného nařízení, jestliže se kontrola konala v souladu s nařízením (EHS) č. 4045/89 z důvodu všeobecně známého rizika nebo četnosti jednání poškozujícího finanční zájmy Společenství, ke kterému došlo v rámci provádění společné zemědělské politiky?"

23 V průběhu řízení byl Soudní dvůr informován, že v návaznosti na nabytí účinnosti Abgaben-Rechtsmittel-Reformgesetz (zákon o reformě opravných prostředků v oblasti daní, BGBl. I 2002/97) se Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Klagenfurt (Rakousko) stal soudem příslušným pro původní řízení.

K první otázce

24 První otázkou, formulovanou do dvou částí, které je třeba přezkoumat společně, se postupující soud v podstatě táže, zda je čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 přímo použitelný v členských státech, včetně oblasti vývozních náhrad pro zemědělské výrobky, bez ohledu na existenci vnitrostátních celních předpisů stanovících kratší promlčecí lhůtu.

25 V tomto ohledu je třeba připomenout, že z důvodu jejich samotné povahy a funkce v systému pramenů práva Společenství, mají ustanovení nařízení obecně ve vnitrostátních právních řádech bezprostřední účinek, aniž by bylo třeba, aby vnitrostátní orgány přijaly prováděcí opatření (rozsudek ze dne 17. května 1972, Leonesio, 93/71, Recueil, s. 287, bod 5).

26 Je pravda, že některá ustanovení těchto nařízení mohou nicméně pro své uplatnění vyžadovat přijetí prováděcích opatření členskými státy (rozsudek ze dne 11. ledna 2001, Monte Arcosu, C-403/98, Recueil, s. I-103, bod 26).

27 Tak tomu však nemůže být v případě čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95, který tím, že pro zahájení stíhání stanoví čtyřletou promlčecí lhůtu od okamžiku, kdy dojde k nesrovnalosti, neponechává členským státům možnost uvážení ani od nich nevyžaduje přijetí prováděcích opatření.

28 Okolnost, že odvětvové předpisy mohou stanovit kratší promlčecí lhůty, které však nesmí být kratší než tři roky, v souladu s čl. 3 odst. 1 prvním pododstavcem nařízení č. 2988/95 nebo že členské státy mohou v souladu s odstavcem 3 téhož článku stanovit delší lhůty, nemůže zpochybnit přímou použitelnost čl. 1 odst. 1 tohoto nařízení za předpokladu, že takováto pravidla o odchylce chybí v odvětvových předpisech práva Společenství nebo v předpisech vnitrostátních.

29 V rozhodné době skutečností, které jsou předmětem původního řízení, nestanovil žádný odvětvový předpis práva Společenství v oblasti vývozních náhrad pro zemědělské výrobky kratší promlčecí lhůtu pro vrácení bezdůvodného obohacení. Ze spisu taktéž vyplývá, že žádný rakouský právní předpis nestanovil v rozhodné době promlčecí lhůtu delší než čtyři roky.

30 Handlbauer a Komise však mají za to, že čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 se netýká vrácení neoprávněně získaných finančních výhod. Podle Handlbauer se toto ustanovení týkalo výhradně trestních sankcí ukládaných v případě nesrovnalosti, zatímco Komise má za to, že zahrnuje pouze opatření stanovící správní sankci podle článku 5 téhož nařízení.

31 V tomto ohledu je třeba připomenout, že čl. 1 odst. 1 nařízení č. 2988/95 zavádí „obecná pravidla týkající se stejnorodých kontrol a správních opatření a sankcí postihujících nesrovnalosti s ohledem na právo Společenství", a to, jak to vyplývá ze třetího bodu odůvodnění tohoto nařízení, za účelem „bojovat ve všech oblastech proti jednáním, která poškozují finanční zájmy Společenství".

32 Článek 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 stanoví pro zahájení stíhání promlčecí lhůtu, která běží od okamžiku, kdy došlo k nesrovnalosti, kterou se podle čl. 1 odst. 2 téhož nařízení rozumí „jakékoli porušení právního předpisu Společenství vyplývající z jednání nebo opomenutí hospodářského subjektu, v důsledku kterého je nebo by mohl být poškozen souhrnný rozpočet Společenství [...]".

33 Podle vyjádření rakouské vlády a vlády Spojeného království zahrnuje toto vymezení jak úmyslné nesrovnalosti nebo nesrovnalosti způsobené z nedbalosti, které mohou vést v souladu s článkem 5 nařízení č. 2988/95 ke správní sankci, tak i nesrovnalosti, které vedou pouze k odnětí neoprávněně získané výhody v souladu s článkem 4 téhož nařízení.

34 Z toho vyplývá, že čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 je použitelný jak na nesrovnalosti upravené článkem 5, tak na nesrovnalosti uvedené v článku 4 tohoto nařízení, které poškozují finanční zájmy Společenství.

35 V důsledku toho je namístě odpovědět na první otázku tak, že v případě neexistence odvětvových předpisů práva Společenství stanovících kratší promlčecí lhůtu, která však není kratší než tři roky, nebo v případě neexistence vnitrostátních právních předpisů stanovících promlčecí lhůtu delší, je čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 přímo použitelný v členských státech, včetně oblasti vývozních náhrad pro zemědělské výrobky.

Ke druhé otázce

36 Druhou otázkou se postupující soud v podstatě táže, zda musí být čl. 3 odst. 1 třetí pododstavec nařízení č. 2988/95 vykládán tak, že oznámení celní kontroly dotyčnému podniku je takovým úkonem vyšetřování nebo řízení o nesrovnalosti,

který přerušuje promlčecí lhůtu stanovenou v odst. 1 prvním pododstavci tohoto článku.

37 Podle Handlbauer zásady právní jistoty a ochrany legitimního očekávání vyžadují, aby pouze úkony vyšetřování a řízení, které jsou založeny na konkrétním podezření, že došlo k nesrovnalosti, mohly přerušit promlčení na základě čl. 3 odst. 1 třetího pododstavce nařízení č. 2988/95. Naopak kontroly podle článku 8 téhož nařízení, které zahrnují inspekce provedené v podnicích na základě nařízení č. 4045/89, tento účinek mít nemohou. Mohou vést nanejvýš k úkonům vyšetřování a řízení, které přerušují promlčení.

38 Rakouská vláda je názoru, že v projednávaném případě bylo promlčení v každém případě přerušeno v souladu s čl. 3 odst. 1 třetím pododstavcem nařízení č. 2988/95 inspekcemi provedenými u Handlbauer.

39 Komise má za to, že oznámení kontroly na základě nařízení č. 4045/89, směřující ke zjištění případných specifických nesrovnalostí, je již samo o sobě úkonem přerušujícím promlčení. Ve skutečnosti čl. 3 odst. 1 třetí pododstavec nařízení č. 2988/95 nevyžaduje, aby se úkon vyšetřování týkal specifické nesrovnalosti, neboť tato může být zjištěna pouze na závěr kontroly.

40 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že účelem promlčecích lhůt je obecně zajistit právní jistotu (viz rozsudek ze dne 15. července 1970, ACF Chemiefarma *v.* Komise,

41/69, Recueil, s. 661, bod 19). Tento účel by nebyl naplněn, jak uvedl generální advokát v bodě 82 an. svého stanoviska, jestliže by mohla být promlčecí doba upravená v čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 přerušena jakýmkoliv úkonem kontroly obecné povahy ze strany vnitrostátní správy bez souvislosti s podezřením na nesrovnalosti týkající se dostatečně přesně vymezených operací.

41 V projednávaném případě ze spisu vyplývá, že oznámení rozhodnutí o kontrole společnosti Handlbauer na základě nařízení č. 4045/89 se týkalo bez rozdílu veškerých vývozů této společnosti v roce 1996 v rámci společné organizace trhů s hovězím a vepřovým masem. Takové oznámení, které neobsahovalo žádný údaj o podezření na dostatečně určené nesrovnalosti, nemohlo jako takové přerušit promlčecí lhůtu pro vrácení náhrady poskytnuté dne 24. září 1996.

42 Postupujícímu soudu přísluší ověřit, zda se následné úkony vnitrostátních orgánů v rámci nebo na závěr kontroly oznámené dne 20. prosince 1999 týkaly jedné nebo více specifických nesrovnalostí ve vývozech, pro které byla poskytnuta dotčená náhrada, a v důsledku toho mohly přerušit promlčecí lhůtu týkající se vrácení této náhrady.

43 S ohledem na výše uvedené, je namístě odpovědět na druhou otázku tak, že čl. 3 odst. 1 třetí pododstavec nařízení č. 2988/95 musí být vykládán v tom smyslu, že oznámení celní kontroly dotyčnému podniku je úkonem, který se týká vyšetřování nebo řízení o nesrovnalosti, takové povahy, aby přerušil promlčecí lhůtu stanovenou v odst. 1 prvním pododstavci téhož článku, pouze za podmínky, že operace, které jsou předmětem podezření na nesrovnalost, byly úkonem vymezeny s dostatečnou přesností.

K nákladům řízení

44 Náklady vynaložené rakouskou vládou, vládou Spojeného království a Komisí, které předložily svá vyjádření Soudnímu dvoru, se nenahrazují. Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve sporu probíhajícím před postupujícím soudem, k rozhodnutí o nákladech řízení je příslušný uvedený soud.

Z těchto důvodů

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát)

o otázkách, které mu byly předloženy Berufungssenat I der Region Linz bei der Finanzlandesdirektion für Oberösterreich usnesením ze dne 11. července 2002, rozhodl takto:

1) **Článek 3 odst. 1 nařízení Rady ES, Euratom č. 2988/95 ze dne 18. prosince 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství je v případě neexistence odvětvových předpisů práva Společenství stanovících promlčecí lhůtu kratší, která však není kratší než tři roky, nebo v případě neexistence vnitrostátních právních předpisů stanovících promlčecí lhůtu delší přímo použitelný v členských státech, včetně oblasti vývozních náhrad pro zemědělské výrobky.**

2) **Článek 3 odst. 1 třetí pododstavec nařízení č. 2988/95 musí být vykládán v tom smyslu, že oznámení celní kontroly dotyčnému podniku je úkonem, který se týká vyšetřování nebo řízení o nesrovnalosti, takové povahy, aby přerušil promlčecí lhůtu stanovenou v odst. 1 prvním pododstavci téhož článku, pouze za podmínky, že operace, které jsou předmětem podezření na nesrovnalost, byly úkonem vymezeny s dostatečnou přesností.**

Timmermans Puissochet Cunha Rodrigues

Schintgen Colneric

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 24. června 2004.

Vedoucí soudní kanceláře

R. Grass

Předseda druhého senátu

C. W. A. Timmermans